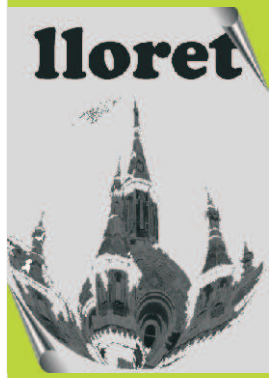

lloret

l'espurna

Butlletí d'informació i debat
Extra nº 2- Maig 2010

El 1º de Mayo y los trabajadores y trabajadoras

El Día Internacional de los Trabajadores o Primero de Mayo, es la fiesta por antonomasia del movimiento obrero mundial.

Desde su establecimiento en la mayoría de países por acuerdo del Congreso Obrero Socialista de la Segunda Internacional, celebrado en París en 1889, es una jornada de lucha reivindicativa y de homenaje a los Mártires de Chicago.

Estos sindicalistas fueron ejecutados en Estados Unidos por su participación en las jornadas de lucha por la consecución de la jornada laboral de ocho horas, que tuvieron su origen en la huelga iniciada el 1 de mayo de 1886 y su punto álgido tres días más tarde, el 4 de mayo, en la Revuelta de Haymarket.

En la actualidad es una fiesta reivindicativa de los derechos de los trabajadores en sentido general y se celebra en la gran mayoría de países del mundo.

Hoy, como ayer, las conquistas sociales de los trabajadores y trabajadoras, que favorecen en definitiva a toda la población, o al menos a la inmensa mayoría, están siendo cuestionadas por los sectores del gran capital financiero internacional y los gobiernos títeres con que generalmente cuentan en la mayoría de países desarrollados, y Europa no es una excepción.

Desde lo que políticos y grandes corporaciones vienen a denominar "reformas del mercado laboral, hasta la ampliación de la jornada laboral pasando por el retraso en la edad de jubilación, tienen como único objetivo acabar con las conquistas que miles, millones de trabajadores del mundo, consiguieron con su lucha y sacrificio.

ICV - EUiA RECHAZA LA PROLONGACIÓN DE LA EDAD DE JUBILACIÓN A LOS 67 AÑOS

El sistema público de pensiones no está en crisis. Lo que hay detrás de un debate sobre el futuro de las pensiones, ligado a supuestos problemas de sostenibilidad de futuro, es favorecer los planes privados de pensiones.

La propuesta que más se ha dado a conocer: **la jubilación a los 67 años, una medida injusta, innecesaria e insolidaria.**

Es injusta porque, si no se para, recaerá de nuevo sobre las espaldas de los trabajadores y las trabajadoras, que no son responsables de la crisis.

Es innecesaria, puesto que en 2009 el fondo público de la Seguridad Social ha tenido un superávit de 8.000 millones de euros, y ya cuenta con 60.000 millones de euros.

Es insolidaria con la juventud y las personas desempleadas, pues se está destruyendo empleo y el paro va en aumento. En momentos de crisis y destrucción de ocupación, las medidas no pasan por alargar la vida laboral, sino por crear empleo y repartir el existente. Es decir, reducir la jornada para trabajar todos y todas. En el Estado español se superan los 4 millones de personas en paro, queda claro, entonces, que el problema no son las pensiones, sino cómo modificar la política económica y laboral para crear puestos de trabajo estables y de calidad.

Creemos que es incorrecta la afirmación de que el sistema público de pensiones está en peligro. Es cierto que la población está envejeciendo, pero también lo es que el progreso técnico permite un incremento de la productividad que puede ser utilizado para reducir la jornada laboral, avanzar la edad de jubilación y repartir con más equidad la riqueza.

ICV - EUiA también rechaza esta medida por las consecuencias sobre la salud de los trabajadores y las trabajadoras, ya que en algunos sectores productivos incluso trabajar hasta los 65 años es excesivo.

Nuestra alternativa consiste en fortalecer un sistema de pensiones que ha de ser exclusivamente público.

Es necesario crear empleo y elevar el Salario Mínimo Interprofesional (SMI), de manera que aumente la base mínima de cotización.

Es necesario reducir la jornada laboral para trabajar todos y todas, y más en un contexto de más de 4 millones de personas en paro.

Es necesaria una reforma fiscal progresiva y acabar con el fraude a Hacienda y a la Seguridad Social, con el objetivo de fortalecer las políticas sociales y mejorar las pensiones.

EN DEFENSA DE LAS PENSIONES FRENTE A LA DESESPERANZA, HAY ALTERNATIVA

Reforma fiscal, una eina per a sortir de la crisi amb més justícia social

Les reformes fiscals aplicades des dels anys vuitanta han impulsat una fiscalitat injusta a costa dels assalariats/des i dels consumidors/es: Primer va ser el PSOE de Felipe González, després els dos mandats del PP d'Aznar i, per últim, els dos mandats de Zapatero. 30 anys retallant, amb el suport de CiU, els impostos a les rendes més altes i a les rendes del capital i els especuladors. Una línia que en gran mesura s'ha seguit també des de la política fiscal catalana.

Per tant, la baixa pressió fiscal espanyola i l'escassa progressivitat dels impostos estan impeding la consolidació d'un sistema fiscal al nivell dels països socialment més avançats. A continuació reproduïm una taula comparativa de la pressió fiscal existent als països de l'Euro

PRESIÓN FISCAL EN LA UE-27

(Ingresos fiscales en % del PIB)

	2007	2006	2004		2007	2006	2004
Dinamarca	49,5	50,5	49,9	Reino Unido	37,9	38,5	36,8
Suecia	48,9	49,7	49,4	Portugal	37,8	37,0	35,2
Bèlgica	46,1	46,6	47,2	Luxemburgo	37,6	36,7	38,1
Francia	45,0	45,6	45,0	Rep. Checa	36,9	36,8	37,5
Austria	43,6	43,3	43,8	Malta	36,1	35,1	34,3
Italia	43,3	42,2	40,9	Polonia	34,6	33,8	31,5
Finlandia	43,1	43,6	43,7	Grecia	34,4	33,4	33,3
Chipre	41,6	36,5	33,4	Bulgaria	34,2	33,2	33,1
UE-27	40,9	40,9	40,1	Estonia	33,2	31,4	30,8
Alemania	40,8	40,6	40,2	Irlanda	32,5	33,5	31,6
Hungria	39,9	37,3	37,7	Letonia	30,7	30,7	28,7
Països Baixos	39,7	39,9	38,5	Lituania	30,2	29,7	28,6
Eslovènia	38,4	38,6	38,6	Eslovàquia	29,7	29,6	31,8
Espanya	37,9	37,3	35,3				

Algunes dades que fan reflexionar al respecte: Les polítiques fiscals impulsades fins ara pels diferents governs espanyols han portat a què les rendes del capital tributin amb un índex fix del 18% i a què les del treball ho facin amb un índex que va del 0 fins el 43%. Això vol dir que, encara que es guanyi el mateix, es paga més a Hisenda per treballar per compte d'un altre que especulant en borsa.

- Només un 4,3% declara rendes superiors a 60000 €. El 54% de persones que tributen són mil.leuristes.

- Només el 3,9% dels empresaris van declarar per sobre dels 5 milions de guanys. - L'Estat Espanyol és l'únic a la Unió Europea on 1,6 milions d'empresaris declaren uns ingressos mitjans anuals (13000 €) inferiors als dels treballadors / es, que l'any 2007 eren d'uns 18000 €.

- A això cal afegir el fet de que el frau fiscal té un nivell absolutament insostenible: 50.000 milions d'euros (5% PIB). El 20% o més del PIB està a l'economia submergida. La lluita contra el frau fiscal ha de ser un element estratègic.

Tot això ha provocat que la pressió fiscal a l'Estat Espanyol estigui per sota de la Unió Europea, com a resultat d'una ofensiva ideològica llançada per la dreta política i econòmica, i que el PSOE, fins ara, ha fet seva: "baixar impostos és bo per a tothom" o "pujar impostos és insolidari".

Algunes de les nostres propostes:

- Potenciar impostos directes sobre els indirectes (com l'IVA): No als impostos en què tothom paga igual guanyi el que guanyi, cal que pagui més qui més té.

- Incrementar la progressivitat de l'IRPF, augmentant el número de trams i pujant el que paguen els que guanyen més de 53 407 €.

- Establir un sistema de progressivitat al tractament tributari de les rendes del capital. No pot ser que pagui el mateix percentatge el que guanya 1000 d'interessos, que el que guanya 100000 .
- Combatre el frau fiscal: A tot l'Estat Espanyol es defrauda l'equivalent al pressupost de sanitat. Dotar pressupostàriament les partides adients per a posar en marxa un programa específic al respecte.
- Reforçar econòmicament els Ajuntaments, acompanyant - los en matèria financera i fiscal, per exemple, retornant l'IVA de totes les inversions municipals (també el del FEIL) per destinar-lo a noves inversions prioritàries que, hores d'ara, no es poden plantejar per la davallada dels ingressos ordinaris.
- Mantenir els tipus reduïts de l'IVA, i revisar el concepte de productes bàsics per a aplicar els mateixos a articles sanitaris i culturals de primera necessitat, per exemple, els articles d'higiene femenina.
- Augmentar l'IVA dels productes de luxe. Ara es paga el mateix IVA per un Cinquecento que per un Ferrari Testarossa.
- Que els esportistes professionals paguin el mateix IRPF que tothom. Prou privilegis per a milionaris.
- Acabar amb les Societats d'Inversió de capital variable (SICAV). Una mesura a la que coincideix la pràctica totalitat de les organitzacions polítiques i socials pertanyents a l'esquerra transformadora, i molt senyaladament el moviment sindical.

Tant important o més és definir i reorientar les prioritats de despesa pública, decidint si es gasten els recursos en obres faraòniques (com AVE i autovies), en incentius fiscals a empreses que no els necessiten; en armes i avions (amb el que val un avió militar es poden construir dos hospitals), o en rodalies, sanitat, educació, prestacions d'atur i polítiques d'ocupació, pensions i atenció a les persones, per tal de garantir el funcionament d'uns serveis públics de qualitat i un adequat sistema de protecció social.

Un sistema social, conseqüència d'una fiscalitat justa i equitativa, que constitueix la única garantia de la igualtat real entre la ciutadania que estableix la Constitució, en definitiva, d'un autèntic estat social i democràtic, que pot marcar la diferencia entre tenir unes condicions dignes de vida o no tenir cobertes ni les necessitats més elementals.

Augmentar els impostos als més rics no implica cap empitjorament de la situació per als més humils: els treballadors i les treballadores d'aquest país; sinó al contrari, de millora de les seves condicions de vida, a través dels serveis públics: sanitat, educació, atenció a les persones, prestacions per desocupació, prestacions socials.

**EN APOYO DEL JUEZ
BALTASAR GARZÓN**

